

Skalde-qwäde,
öfwerlämnadt til hans
maj:t konungen och hans
kongl. höghet h...

Lindström, Sven Josef,

1700-1829 81 Ca Gust. IV Ad. Br. 1794

National Library
of Sweden

1794

Lindström, Sv. 7.

Vitt. Sv.
Vera Kungl.
Gust. IV. ad.
(Sv.)
1700-1829
1794

Skalde=Qwäde,

Öfwerlämnadt

Zil

Hans Maj:t

R O N N I N G E N

Öf

Hans Kongl. Höghet

H e r t i g e n

Äf Södermanland.

Wid

Deras Mesa genom Dalarne i Julii Månad 1794.

Äf

SV. JOS. LINDSTRÖM.

Studerande.

F A L U N,

Tryckt hos PEHR OL. AXMAR, . Kongl. Priv. Boktr.

Til Läsaren.

Detta är Ynglingens Försök — Undra således icke om det är ofullkomligt. — Sast föremålet varit nog högt, har dock affigten varit ren. — Och jag tycker mig således icke förtjena någon förebräelse. —

Sörfattaren.

a Teneris afuescere multum est.

WIRGILIUS.

Fast Odet mig ej skänkt et Snille som är banadt,
 At höja Rånslans kraft och allas Bifall få;
 Så är dock wiljan ren — Jag går den stråt du banadt,
 Då — Du, o Himmel, mig gif kraften at förstå.
 Jag är då icke född at Snillet's Ura winna;
 Dock har jag djerfhet nog, at wisa det jag är,
 Ej alltid pliktig til at låta Lärar rinna:
 Fast jag, ofsyldigt nog, — Dylckans börda bär.
 Nej! — Hjerta! — Länge nog på Qwalens salta wågor
 Du slutit af och ann — Si! Glädjen åt dig går! —
 Och hwarför då med Gråt fördubbla dina plågor,
 Då du i hennes skjöt dem alla glömma får? . . .
 . . . Men hwadan denna röst? — Hur kan jag Glädje njuta,
 Som aldrig Glädje ägt? . . . Jag detta ej förstår.
 Jo, — gack! — Dig Himlen wil i hennes armar sluta;
 Fast knapt et ögonblick: . . . Du der dock hwila får.
 Wår Kung, wår Unga Kung, bekrönt med WASARS Dygder,
 Wår GUSTAF ADOLPH, . . . Uck! mit hjerta glådes re'n!
 Med CARL wid sidan, nu igenomfar de Bygder,
 Der Förste GUSTAF gådt så mången gång allen.
 Kan någon Tanke mer uplifwa Dala-Männer?
 Kan någon Lycka ge så mycken Håpnad, — Frögd,
 Som den wi allmänt nu i våra hjertan känner,
 Och hwilken — innan kort — lär nå sin fulla högd?
 Nej, GUSTAF ADOLPH! — Du allen kan glädje skänka:
 Och CARL! — Du ger oss prof af Tapperhet och Mod. . . .
 Kan förre glädje ges än den, at härpå tänka?
 O Himmel! Huru ljuf — at weta: Du är God.

Men fåfångt skulle jag min swaga penna röra,
 Om jag i detta nu, då sådan Lycka händt,

Ej skulle bjuda til at Olmskans Kraft förstöra,
Och krofa hennes Magt, — fast jag den sjelf har kändt. —

Nå, — Store WASARS Son! — Förlåt min spåda tunga! —
Det hör ej henne til, at om Din Ära sjunga. . . .
Som Yngling vakar ej at jag på Lutan slår,
Då Du med Dygder krönt för Dina Bänner står.
Du Kung — och jag et noll, som fåfångt Lyckan söker;
Ty hon med hvarje dag sit hat emot mig öker:
Hur skulle då min röst nu wåga häfwa sig. . . .
Jo, . . . Mildhet — Nåd och Hågn. . . . De Dygder pryda Dig.
Du är ju icke Kung, at se mig suckar präfa? —
Nej, derom vittnar nog den Dygd, som pry Din hjesa:
Och detta är mitt hopp, då jag med Bönen går
At ur et wälment Bröst besukta Dina spår. —

O Gud! Du Kungars Kung, och alla mänskors Far!
Dig til et Skygd jag nu för GUSTAF ADOLPH tar.
War Du Hans höggra hand! War Du Hans enda tröst!
War Du Hans bästa wån! Gjut Glädje i Hans bröst!
War Du Hans hopp i frid! War Du Hans hjelp i nöden!
War Du Hans Sköld i krig! War Du Hans Lif i döden!

Men icke nog härmed: — Han har bredwid sin sida
En Hjelte af hwars Lants de Slagnas sår än swida;
Och af hwars Tapperhet — Det Haf och wittne bår,
Som med wår Örnans blod bestänkt och färgadt är.
. . . . Haf honom i Din Hand! Beströ Des fjät med Dygder!
Låt Ryktet sprida ut Hans Namn kring alla Bygder!
Låt honom, — Då Han nu wid Sweriges Styre står, —
Få se den Lagren gro, som pryda skal Des här!
Låt honom, — när Han sibst til Mötes Döden träder, —
Med Frid och Dygder krönt, så träffa Sina Fäder!
. . . Dock, — Lefwe, Lefwe Han, så länge, möjligt är;
Ty GUSTAF ADOLPHS wård Han på Sin Skuldra bår!!

Inledning

Til

Swenska Hjertats Höga och Wörd-
nadsfulla Känslor.

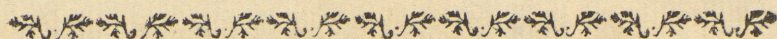
Wid

Grindran af

Syra GUSTAFVER

På

Swenska Thronen.

*Quod Viros aut Heroës, lyra vel acri
Tibia sumes celebrare Clio? - - -*

HORATIUS.

Fom, Sång Gudinna, nu, kom följ mig. — Styr min tunga;
Ty jag om WASARS Dygd och Hjeltmod wil sjunga.
Det Rimmet är wäl Höggt; men kom, jag wil ändå;
Och om du ej förmår, så bör dock känslan rå. . . . .

När Sverige samn i Blod och Swensken låg i band,
Då war Dess Styre ju i *Christjerns* grymma hand.
(När Himlen straffa wil, han dylikt medel brukar;
Ty annars Lasten ej för Dygdens wälde dukar.)
Men Förste GUSTAF war strax färdig at med mod
Ta Swärdet i sin Hand — och hämnas detta blod.
Han lofar alla band; Han Frid och Trygghet stiftar;
Han Dygd och Rikedom bland sina Landsmän stiftar.
. . . O GUSTAF ERICSSON! Din Dygd Odöblig är;
Fast Du ej Lönen fick förutan stort besvär!!!

När Sverige ännu ej i Tidebäckren blänkte,
Och ingen Swenskens Dygd et billigt Loford skänkte;
När ingen Magt förstod, at Swenske Hjeltar ge
Den Aktning, som de nu rätt gerna dem bete;
När ännu Swenska Swärd ej stridt i andra Länder;
Hwad är det då som sker? Hwad är det då som händer?
Jo Andre GUSTAF går at Segrens Lagrar få
Af Lyfkar, Danskar. — Ja, han ropte blott: Gå på!
Och straxt Hans Dwän föll; men Swenska Swärdet gälde
Långt mera än man trodt: Man derför modet fälde.

Men

Men GUSTAF ADOLPH alt med Swärdet nederflog,
 Och rycktet spridde ut Hans Dragder widsträkt nog.
 Ja, ödet skänkte ock Hans Lapperhet den Åra,
 Ut midt i striden Dö — och Segrens Krona båra. . . .
 . . . O Lützen! Dyra Plats! Du färgad blef med blod,
 Af denne Krigens Kung, som ägde Himmelskt mod! —
 Och jag, jag dristar nu för hela werlden säga,
 Ut aldrig något Land kan större åra äga. . . .
 . . Men tyst! . . . Den djerfwa hand, som Honom dödat har,
 Kan störa all den ro, som än hos mig fins qwar.
 — Jag wil ej säga mer. — Hon redan multnad blifwit:
 Dess brott i Himlen står på hämdens tafsa skrifwit!
 . . . O häpnad Tankkraft! . . Til straffet har hon nådt,
 Så wida Ängren ej af Nåden skonsmål fådt.

När Misshushållning, Agg och Twedrågt böriat rafa
 Då bästa hjälpen fanns af Tredje GUSTAF WASA.
 Han skapad war til Kung och dertför gorde Han
 Allt hwad man af en Kung och Furste wänta kan.
 Sjelf uplyst om sin pligt, Han andra Konsten lärde,
 Ut sköta sina Kall, — på Dygden sätta wärde.
 Och mon om Rikets Wäl, Han alting ordning ger;
 Öfr skillnad mellan Kung och Folk. — Ja mycket mer:
 Ty när Han nödgad blef, at Swänska Swärdet draga,
 Då war Han Hjeltelik. — Han wiste ock at taga
 Den hämd som äskades, så wäl mot Dwäns hot,
 Som Åregirighet och hennes wänners knot.
 Til Lands och Sjös Han for med Lagrar uti flåten,
 Och hjälpte den, som han af Lyckan såg förgåten. = = =
 — Men ack! — Han föll!! — dock ej i Krigets grymma sköt!
 Nej! — från en Nidings hand, hans bortgångs-orsak sköt.

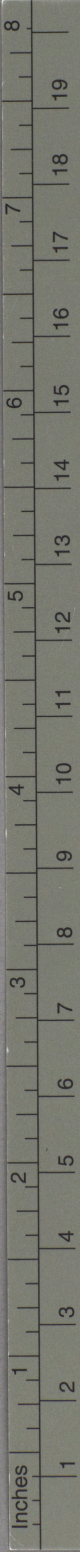
Han

Han gief sin wäg, — dock rik på Dygder, Segrar, Wänner;
Och hwarje Ärlig Swenskt hans saknad ännu känner.

Men nu, när hela Haf och Riken höls med Blod;
Då Sjerde GUSTAF höfs, at med de Trennes mod
Beskydda Swenske Män och Rikets ära wakta,
Samt Lasten rota ut och Dygden noga akta.
För Gud och Folket han sit alt upoffra skall;
Och se sit Rike stå wid andra Rikens fall.

Med Förste GUSTAFS Tit och Andre GUSTAFS Wärja
Och Tredje GUSTAFS Sjal, skal han sit Rike härja.
Han prof derpå os gedit; men Hoppet lofwar mer;
Ty GUSTAF ADOLPHS Dygd ej några gränser ser.
Och CARL, des Fadens Bror, Förmyndare och Prydnad,
Som twang en större Magt at wisa mera lydnad,
Han skal med Lagrar frönt befrämja Swears wäl
Förenas alla til en enda odeld Sjal. —

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
